

Egyre lassabban közlekednek az első buszok mióta elmentél.
 A fecskék az utolsó hónapjukat töltik itthon
 azt hiszem, bár egyet sem láttam.
 Úgy indulnak majd el, ahogy te is:
 búcsú nélkül, a lehető leggyorsabban.
 Maguk mögött hagyják a fészkeket,
 én pedig majd az omladozó löszfalakkal várom minden hazatértet.
 Az ólomfejű napraforgók azóta újra virágzanak.
 A varr alatt viszketve nő a friss hámszövet.
 A bebálázott széna elfogyott, lassan az ideit aratják.
 Van fecske, aki már hazajött azt hiszem,
 bár egyet sem láttam.
 Túl vakon vártalak vissza velük.

Dalmai Rozi
 (1998, Győr):
 óvodától érettségig
 a Péterfy Sándor
 Evangélikus Oktatási
 Központ tanulója
 volt. Jelenleg a Pécsi
 Tudományegyetem
 hallgatója esztétika
 szakon.

Pitypang

Nem felel.
 Álmatlan a csend körülötte
 és tehetetlen, mert túl makacsul szeret.
 Nem lesz már többé, hogy semmibe vegyen,
 feloldódott bennem,
 csak általam
 lehet.
 Áll hajnalban a kocsmák zaja körül,
 tövükben néma pitypangokat fakaszt.
 Szeretnék újra lenni,
 egyedül
 vele túlélni még egy fáradt tavaszt.

*Dalmai Rozi jelenleg
 – ahogy ő fogalmaz
 –, mint a bölcsész
 poének megtestesítője,
 gyorsétteremben dolgozik
 diákmunkásként.
 Szabadidejében
 versírással foglalkozik,
 első publikációja a győri
 Műhely folyóirat 2019-es
 évfolyamának első
 számában jelent meg.*

Türkiz

tudod hogy gyenge vagyok
kérek veszíts egyszer
mert melletted fázom
terítsd rám az óceánok türkiz takaróját
hadd gyűlöljelek minden ijesztő mélységükkel újra

Mariana-árok

Ahogy a por rátelepszik mindenre, amit ismerünk
mi is megértjük lassan, hogy a levelek suhogása
és az óceánok morajlása ugyanonnan ered.
Egy nálunk nagyobb hatalom
(nevezd Istennek, ha akarod, bár sosem volt)
keni el olyan precízen reggelre
a csomós tust a szemünkről.
Ha túl részegen nézel hideg tükörbe,
elfelejtheted mindazt, ami ismerőssé tette az arcod
és az egyes érzéseiden ülő hasznavehetetlen por vastagságát.
Már nem érdekelnek sem a levelek, sem a rohadt óceánok,
de a bennük megbújó hasadékok
ráncokként köszönnek vissza majd az arcodon.
Csak az néz vissza rád, aki megmaradt belőled.

